

Jovica Aćin

SVETO SPASENJE

Neka begunci budu kažnjavani bez milosti, neka put kojim bismo da odemo odavde i svi načini da se vratimo kućama budu zatrti, i da se opet, sa tim bismo morali odmah da budemo načisto, otvore tek kad pokažemo da smo na visini zadatka i situacije, a ja sam sve referate saslušao pomno, brižno, s nezamislivom koncentracijom i naklonošću, gotovo ne trepnuvši, sve vreme dlanovima iza ušnih školjki pojačavajući sluh, koji je već bez zamerke,

i vidim, oprostite, da ne vode nikud i da od pravog traga u njima nema ni senke niti prašine, i da bismo morali da odstupimo dva koraka bez kojih nema nijednog koraka napred, pa ne bih da odgađam više svoje otkriće posle kojeg ćete odahnuti,

jer iako mi je, mile dame i draga gospodo, urođen naučni duh i po zvanju sam naučnik koji, budući genetičke struke, radi u manje poznatom Institutu u okviru projekta čiji su svi saradnici pod obavezom da o njemu čute, tamo u našoj prestonici, umivanoj rekom ženskom i rekom više muškom, legendarnom, u napuštenom podzemnom silosu, baš pokraj obale ove druge, panevropske, gde su instalisani svakojaki uređaji namenjeni nanotehnološkim ispitivanjima koja su opet tek delić obimnog posla, i to, kazaću vam s ponosom, od presudne važnosti za dobrobit investitora sa njihovom bližom porodicom i rodbinom, i njihove klijentele, ali i cele zajednice, verujem, u strogo čuvanim laboratorijama ukopanim nadomak sportskog centra, tamo gde vam izgleda da se jedino pacovi kote, još kako se kote, sve cijuču,

dogaća mi se često, u predasima, dok ležim na poljskom krevetu nameštenom u mom kabinetu, ne mogavši oka da sklopim od svega što nas snalazi, da mi na um nehotice padaju misli i zamisli o izlazu iz situacije, i tako mi se pre par dana dogodilo da dođem do rešenja koje je čisto i golo, bez kićenja da bi izgledalo umnije nego što doista jeste, i želim da vam ga iznesem, jer upravo na vama je, baš u ovim časima bezizglednosti, da zaključite šta da radimo, kako da se odupremo pretnjama nadvijenim nad našim sve malobrojnijim narodom i odolimo zavodljivim iskušenjima koja pozivaju na predaju pre vremena i ponizno pomirenje sa sudbinom, da se konačno izvučemo iz malodušnosti, te majke poraza, i prebrodimo ovu najpogubniju od svih etapa u našoj nacionalnoj istoriji na čijem vidiku nema naoko ničeg drugog osim sigurne i poslednje propasti, pa upravo zato sam uveren da će moj, ne usuđujući se da to nazovem lek, eto samo predlog, čak i ako ga neko od najizgubljenijih među malodušnika i klonulim primi kao nemoguće rešenje za nerešiv problem, naići na zasluženu pažnju vaše razboritosti i odgovornosti, a ne tražim zauzvrat mnogo osim razumevanja i strpljivosti, znači isto što očekujem i od svojih kolega, članova mog tima iz snova, genetičara i mikrokibernetičara, iz sektora zaduženog za procedure reprodukovanja na ćelijskom nivou i regulisanih modifikacija u molekularnom lancu, da samo toliko kažem, ionako ne smem više,

kažem *predlog*, smatrajući da je i to prejak izraz za veličinu onog pred čim smo se našli i što iziskuje da budemo skrušeni, ne prseæi se nedoližno i hvalisavo gromkim nazivima prikazanim ovom ili onom pojedinačnom udelu u zajedničkom trudu, u razmatranju najboljeg mesta gde udariti i tuda izmaæi van domašaja te do danas neizležiive i bespoštedne kuge koja nas je zadesila niodakle ili iz nas, ali koja sama od sebe neće uzmaknuti,

za gorostasno pitanje opstanka, najneodložnije u ovaj zao čas,

i tik za kojim će biti žeđ zbog nestajanja pitke vode čije se svetske zalihe smanjuju velikom brzinom, koju zagađenje i opšte zagrevanje uvećavaju do nadzvučne brzine, i sve je manje čak i one za umivanje i zapiranje,

a vi to možete uzeti i kao sugestiju, ili evokaciju, makar kao zametak koji iziskuje da bude još negovan i razvijan, možete uzeti i kao zabludu, mada se stresam na takvu mogućnost, ježim se u strepnji da istiniti eliksir bude dočekan kao suludi, vražji napitak, ali i tad, molim, molim, ne odbacujući je odsečnim i neopozivim odmahivanjem ruke, promislite na tren, makar na sekundu, da ta navodna zabluda sadrži u sebi jednostavan i efektan odgovor na muku koja nas je obuzela i zbog koje smo se okupili na plemeniti poziv naših državnika, i naših duhovnih pastira, i naših najmudrijih uglednika i akademika, koji su svi odreda, vidim, s nama, i saborujemo drhtavog srca, ponizni pod istorijskim bremenom na plećima, sa poslednjim ostacima nade da ćemo usred sveg zla navaljenog na nas, od krajnje oskudice do apsolutne izopštenosti i neopisive samoće, uprkos raznim epidemijama, trovanjima, glupostima, nehajima, uprkos zaraznoj trulosti od koje cela zemlja, odasvud zatrovana, sve većma i, rekli bismo, nezaustavljivo truli dotle da i sama trulež, već istrulila, nastavlja da truli, molim vas, dakle, iako sam naučnik i odbijam da se emocije svojim izlivima mešaju u rasuđivanje, i zahtevam uvek logične argumente i opipljive dokaze, čak i kad je reč o obrascima u programiranju mikronskih robota za subatomske intervencije u našem telu na genomskej strukturi za šta sam profesionalno zadužen, ali neću nimalo o tome, molim vas, ako hoćete da kleknem, kleknuću, barem pola sekunde porazmislite o ideji koju ću vam saopštiti, pošto sam je i sam pretresao i pretresao, prevrtao i obrtao, izlagao najubitačnijim prigovorima, naravno, podjednako naučničkim i ljudskim, a ona je izdržala svaku probu na svoju solidnost, možda baš stoga što nije nimalo inventivna, nimalo, kako obično govorimo, izvanredna, nego je prosta, stamena i delotvorna, i spasonosna kao čudo koje sve vreme nam je nadohvat, bude nam oči, a mi ga, sami smo krivi, ne vidimo, promislite i, prihvatite li moje reči, stajemo li zajedno iza njih i njihovog ostvarenja, ubrzo će nam laknuti i moći ćemo bezbrižno da živimo, zbrinuvši decu, ovu zemlju, ovaj narod i sva njegova blaga, ukratko, jeftino i u punom zadovoljstvu kupićemo iduće dane, predstojeće trajanje;

i to, evo do čega sam došao, zaslužićemo putem zdravog razuma koji, možebiti, nije na visini složenih neuronskih procesa čiji rezultati u oblastima elektronike i genetike zadivljuju svet i očaravaju ga, po meni, ne vrtite glavom niti se kuckajte prstom po njoj, nema veze što sam rođeni naučnik i prehranjujem se od naučnog rada, opsenjuju ga, nego šta, obmanama, opasnim utopijama, bez obzira što sam i sam na jednom od takvih projekata, jer mi čestitost posisana sa majčinim mlekom ne dopušta da ne zavapim da ga oburvavaju, taj svet, naš svet, u provalije u čijem mraku je poništen svaki moral, uki-

nuta naša iskonska sloboda, naime putem zdravog razuma koji u sebi skriva neverovatna iskustva crpljena iz najdubljih zakona prirode i koji nas uči da u slučaju zbog koga smo se okupili konačno saberemo dva i dva, i da nam jedva jedared sine gde je rešenje, da ponovim, efektno i prosto, rešenje za suviše dugo zapostavljaju pretnju da nas je neumitno sve manje, da smo sve stariji, da izumiremo, i da su se, istovremeno, mnogi pokupili i otišli, a drugi zbrisani iz reproduktivne baze tako što su, nešto ranije, osakaćeni ili pobijeni, ali i da u celoj nesreći, oko koje smo se složili da ubrzano vodi u potpuni gubitak, u nestajanje sa lica zemlje, ipak raste i prilika za izbavljenje, pri čemu nemojte pomisliti da sam ženomrzac, ili čak zagovornik da su žene bez duše, nego da sam upravo suprotno, i štaviše vatreni borac za ženska prava, nepokolebljivi i prirodni saveznik potlačenog ženskog roda, odani saputnik tog u isti mah osetljivog i vitalnog roda pred čijom me anatomskom prednošću ili Božjim darom da mu je data materica, rekao bih, evo sa rukom na grudima, bezmalo jede zavist, i kad sam to već priznao, da se ne zaustavim, ukratko, kažem vam, sestre i braćo, poklonik sam u svakom smislu takozvane lepše i plemenitije polovine čovečanstva, o čemu se možete nedvosmisleno uveriti ako se bliže upoznate sa mojom životnom i radnom karijerom, i otud moj uvid da se rešenje za problem nalazi u vaspostavljanju drevnog običaja, naravno već pogađate kud sam krenuo i u čemu je spasenje, u ponovnom uvođenju oprobano i dokazanog načina za utemeljenje i postupno uvećavanje biološke osnovice naroda, koji god narod bio u pitanju, da, u sistematski stimulisanom, sa svim zakonima usaglašenom poligamijom, ili mnogoženstvom, i ma kolika da smo sirotinja, budžetski podsticanim, po potrebi i na račun izdvajanja za vojsku, uz razumljivo odustajanje od izvesnih sekundarnih verskih propisa, među kojima se ističu hrišćanski koji nisu uvek umeli da predvide i u sebe uključe šta nas može pogoditi sa čistim monoteizmom, a to nas je i pogodilo upravo danas kad je očigledno da se ne možemo uzdati ni u kakvu pomoć sa strane, kad smo ostali bez igde ikog, bez tradicionalnih prijatelja, i kad je još jedina mogućnost da preživimo da se oslonimo samo na sebe, a tu je i nevolja sa činjenicom naše plodne egzistencije da je muški svet ovde u opadanju dok ženski svet, zvan takođe slabiji pol, brojte koliko god želite, statistička matematika je objektivna i okrutna, srazmerno biva višestruko sve nadmoćniji, što znači, međutim, da smo sa takvom pogibeljnom neravnotežom prisiljeni da pribegnemo, pozivajući se, da vas podsetim, iz okrilja zdravog razuma, na proverene stvari, gotovo čarobnom preobraćanju nevolje, izazvane podjednako, uz već sve rečeno, sopstvenim nemarom ili lenjošću u pogledu rada na potomcima, u jedinu dobitničku kombinaciju kakvu predstavlja odobravanje harema i srodnih poligamnih ustanova, i time udovoljimo nevinim ženama u njihovoj patnji usled uskraćivanja majčinstva, kao i usled nedostatka ljubavi sa suprotnim polom, čime ćemo opštim konsenzusom oba sveta, ženskog i muškog, dokazati da je reč doista o nesumnjivo dobitničkoj kombinaciji čije će nas sprovođenje rasteretiti ne samo glavnog problema zbog kojeg je ovaj tajni sabor spasenja sazvan, pri čemu se valjda htelo da to bude baš danas, nikako slučajno, u odmaklom proleću kakvo ne pamtimo, sušta divota, nego i niza pratećih muka, da ih baš ne navodim sve, pošto ionako svako među prisutnim i u našem desetkovanom narodu dobro poznaje šta ga tišti, a čemu možemo, uz spomenute teškoće, pridodati neizrecivu, i na to podsećam ispotiha, ovako, kao među sunarodnicima, potištenost zbog rapid-

nog osipanja naše vojne moći, i tako ćemo sa svim tim izići na kraj uprkos svemu što neprijateljski duhovi i njihovi obaveštajni servisi budu govorili o tome, ali nimalo,

znajte, čudno mi neće biti, jer odavno sam navikao na takve zablude od strane drugih, da sad pomislite a posle i kažete *halucinira*, možda od planinskog vazduha, možda mu memla iz podzemlja gde radi, uprkos solidnoj klimatizaciji i ventilaciji, udarila u glavu, pa je udaren i pomerio je, i u ovom istorijskom času trabunja gluposti i jeresi o tome kako da nam skoči *natalitet* putem gde nema Boga, zastupanjem poligamne religije, putem razvrata i orgija, *halucinira*, reći ćete, kao da nikad niste čuli za rekorde te vrste, i možda se smejali, zagolicani, slatko zamišljeni, a možda su vam se i usklenci otimali iz stomaka gde se vatrice razgorela, oh, uzdisali ste, klikitali, smejali se, padali i u melanholiju, i sve ste to mogli, i sve je moguće, ako vam baš svaki instinkt nije utrnuo, kad biste naleteli da je marokanski vladar Mula Ismail, još u osamnaestom veku koji je bez naših današnjih vizija, Mula Ismail, sultan, zvani Krvožedni, imao osam stotina osamdeset i osmoro dece koje mu je, neka bude, njegov Bog podario, ali ne bez posredstva sultanovih pet stotina žena i sultanove sperme, što se može, oprostite mi Bože, i bez Boga i njegovog dara, ako ja išta razumem od oplodnje, a znam dovoljno, budući da nam je urođeno da te stvari znamo, u krvi su nam, i moje je znanje realističko, bez ikakve magije ili crne magije, a ni sanjar nisam koji bi tvrdio da deca padaju s neba ili ih nalazimo u kupusu,

ili ćete mi reći da sam blesav, da sam blesavi blesonja, udaren mokrom čarapom od koje mi je prokapljao mozak kroz uši, kad usred muke koja nas je okupila da joj se suprotstavimo i izlećimo od nje ja još imam hrabrosti da se šalim, da čak vređam vas i narod, kvarim vas i narod, jer želim da se kotite kao pacovi koji su se namnožili i neprekidno i dalje se množe oko mog Instituta okupiranog projektom multiplikovanja, dok ja, grešite, želim, a to nije ni blesavo ni bez mozga, da se razmnožavamo kao ljudi, da muškarci među nama ne razbacuju seme ili da ono trune u njima i da žene, svaki put kad im dođu crveni dani, ne gube vreme, i onda sam i zbog toga idiot, kazaćete, a na to vam mogu odgovoriti, s rukom na srcu, da neće biti da sam idiot, neće biti da haluciniram ili da sam blesavi blesonja, pomerio pameću, udaren mokrom čarapom, nego sam odgovorniji od svih vas i narod mi leži na duši, i za njega ću ići do kraja, ne misleći da je stoka, kako sam čuo da neki od vas govore ranije, prosta svetina, sebična i slugeranj-ska, nego da je zlatan narod, rajsko stado u koje je ušao pomor upravo zahvaljujući takvima koji govore da je stoka i prosta svetina, koja ne zaslužuje da joj iko od nas bude na usluzi i radi joj na čast i korist,

i još vam, da biste se osvedočili u moju promišljenost, svečano se zaklinjući da nimalo ne kršim spoznaje sopstvene nauke, mogu sa svoje strane pridodati i primere u prilog ideje do koje sam, ponavljam ne bez ponosa, dospelo vrpoljeći se na poljskom krevetu, surovo i neprikladno, mada po disciplinskim pravilima Instituta, lišen ženskog društva i pripadajućih intimnosti, dok mi je glava bila puna materije o ćelijskim jedrima, strukturnim varijantama DNK, začecima, postupcima kloniranja u grozdovima, tipovima hromozoma, simetričnih i asimetričnih shema u genima, sve radi, opet me prokleta čestitost nagoni da rekнем, besmislenog projekta čija suština je da svako multiplikuje sebe iz sebe, da se narod obnovi i umnogostručni sopstvenim kopijama kao posredstvom indigo-papi-

ra, ali ipak bogat primerima koji barem naoko smanjuju besmislenost mog učešća u projektu, o kojem zaista ne smem više ništa da zucnem, vodim li računa o datoj zakletvi i posledicama za koje mi je stavljeno do znanja da će, ako se svog potpisa na ugovoru sa prilično tamnim klauzulama, u kojima je tama svakad gladna i mrak voli da jede neuke, odrekнем ma gde i ma kad, biti radi mojih zasluga bezbolne i brze i sveže se, bez upozorenja, na nepopravljivi gubitak posla svugde i zauvek i žalosni gubitak mog tela, inače dosadne napasti, gubitak do poslednje kapi krvi, poslednjeg daha i atoma, skupa sa glasovitim Y hromozomom za koji sam se specijalizovao, i koji je u srcu najvažnijeg primera čija uverljivost je neosporna, naročito ako se osvrnemo na zaprepašćujući podatak ustanovljen u azijskim zemljama, sa kojim bih završio, gde su na uzorku od dve hiljade stotinu dvadeset i tri muškarca širom kontinenta dvadeset i tri autoriteta, kojima sam se svesrdno pridružio kao dopisni član američkog društva za humanu genetiku, istraživali upravo rečeni hromozom, i nađeno je podudaranje da i najupućeniji i najpodozriviji padnu na teme, čak se i meni zavrtilo u glavi, neverovatno podudaranje da je kod celih osam postotaka izabranika u datom uzorku, nešto nezamislivo i još mi se vrti u glavi, Y hromozom *istovetan*, pri čemu valja da znate da se taj hromozom nalazi jedino kod muškaraca i prenosi sa oca na sina, pa na unuka i praunuka i tako dalje, samo po muškoj liniji, *patrilinarno*, i uvek je u jednoj od takvih linija identičan, te možemo reći da od tog nema boljeg dokaza roditeljstva i više ne važi da jedino znamo ko nam je majka nego, naprotiv, jedino možemo znati ko nam je otac, a majka baš i nije dokaziva, pri čemu, dabome, govorim o muškoj deci, o muškim rodoslovima, zasad jedinim genetski zasnovanim, na koje je ciljao i jevandelist Matija po kome Avram rodi Isaka, a Isak rodi Jakova i tako do kralja Davida koji rodi kralja Solomona i onda sve do Isusa, kralja nebeskog, Božjeg sina,

a time vas podsećam, iz okrilja svetog Matije, ni da eventualna zamerka da sam antihrist neće ići po vodi niti je piti, kao što mi ni na kraj pameti neće biti da se ustremljujem na stvari u kojima se apostolski zapis slaže sa naučno utvrđenim uvidima, na šta sam maločas ukazao, i čemu još u prilog mogu da dodam, uvećavajući verodostojnost analize, da je devedeset postotaka testiranih muškaraca u navedenom azijskom uzorku imalo različite Y hromosome, a to je glatko, kao po loju, značilo da oni potiču od različitih muških linija i da su svi iz raznih porodičnih stabala za razliku od onih čudesnih osam procenata od dve hiljade stotinu dvadeset i trojice, zatečenih zbrda-zdola na području koje se prostire od Mandžurije, blizu Japanskog mora, do Uzbekistana i Avganistana u Centralnoj Aziji, a prema tom procentu, nema druge, moramo reći da barem na tom prostranstvu, u navedenim granicama, postoji najmanje šesnaest miliona muškaraca članova jedne i iste muške linije i da su sa istog očinskog ognjišta, lišće sa istog drveta, pa neka vas ne potrese ako to kažem još jednostavnije: svima njima, znači svakom dvestotom muškarcu na zemaljskoj kugli na današnji dan, *Otac* je isti, ista osoba, neki vele-možni patrijarh iz davnog doba, tačnije, praotac im je zajednički, svakako neki neuobičajeno potentan muškarac ili osemenjivač bez premca u istoriji naše planete, pa kad je to ustanovljeno, jedan od dvadeset i trojice autoriteta, voleo bih da sam to bio ja, ali ne, već jedan biohemičar iz grupe pouzdanih istraživača koja je preduzela celu analizu, posle podrobnih računa i provera, izneo je u ime svih da se s bezmalo stopostotnom si-

gurnošću zna da je taj čovek, praotac tolikim muškarcima na svetu, živeo otprilike pre hiljadu godina, s greškom od više ili manje par stotina godina, dakle i ne baš tako davno kako sam ja u prvi mah pretpostavio, već u razdoblju utvrđivanja prve naše države, pri čemu ne nagoveštavam, nažalost, da bi to mogao biti neki naš predak, jer da jeste bio, ne bismo sad saborovali, nego je živeo, i to se sa sigurnošću može reći, u Mongoliji ili u tamošnjoj okolini, i to bi moglo biti sve i na tom bih mogao da završim, podsećajući vas da je pre hiljadu godina stanovnika na Zemlji bilo dvadeset puta manje nego danas i da je onda moguće izvesti prost zaključak da ondašnji muškarac ima u proseku dvadeset živih potomaka danas po direktnoj muškoj liniji, a da je onaj izuzetni bio osam stotina hiljada puta plodniji od prosečnog muškarca,

jest, jest, da zinete, mada mi taj izraz kao hladnom naučniku, znanstvenom naučniku, baš ne priliči, ali da zinete pred takvom potentnošću kao što sam ja razvalio čeljusti, i eto ponovo ja, nepristojno, nesposoban da odolim psovkama, kad se setim svoje preneraženosti u prvi mah pred tim razmerama koje su tog silnog mužjaka, megagenija oploditelja, odvajale od običnih smrtnika i kome nije ravan nikakav znani ili neznani Kazanova, jer njegovi geni su danas u ljudima kojih ima više nego što broji celi naš narod, više nego da se nekoliko puta pomnožimo, i da znate: to je porodičan čovek, to je porodica, a ne kao mi, jedno ili nijedno dete, a u slučaju para dece, to je već da se prsimo kao da smo zaposeli polovinu sveta, i da znate da neću više da vas opterećujem ciframa, iako nam je bez njih nemoguće, čak i kad nas tuku po glavi, brojke i procenti, nego ću, na kraju, još da se osvrnem i na lični identitet te obdarene osobe koja je živela pre jednog milenijuma, jer od nje, dakako, imamo mnogo tog da naučimo i nema smisla da pređemo preko nje a da ne saznamo ni ko je u pitanju, kao da je u pitanju tajna istorija, a ne svima pristupačna pojava čiji nepobitan i prvi trag možete otkriti upravo u *Tajnoj istoriji Mongola*, otkriti maltene kao gotov recept za problem, jer u tom delu naći ćete dokument koji se datira baš nekako u doba skoro ili savremeno sa onim u kojem je živeo moćni roditelj i u kojem, u dokumentu, jasno stoji da su potčinjeni, predstavljajući se svom čelniku, obavezno morali da mu obećaju znatan udeo iz svog plena koji se sastojao od ugrabljenih žena i konja, i navodi se ime tog čelnika, vojskovođe, Temuđin ili, zavisno od ondašnjeg izgovora, Timaćin, a ko od vas zna, taj zna da je to bilo pravo ime osvajača polovine sveta koji ga zna pod imenom Džingis-Kan, realna istorijska ličnost koja se po svim karakteristikama uklapa u traženi profil, zadovoljava većinu uslova, jer je rođen 1162. godine, ili tu, umro 1227, imao šest mongolskih žena, ustanovio teritorijalno najveće carstvo u istoriji, a osvojio, razorio, opustošio sa svojim jahačima i njihovim lukovima i kopljima, još veću teritoriju, celu Severnu Kinu, Samaru i sve čuvene gradove na putu svile u Centralnoj Aziji, zadro duboko u Rusiju, a njegovi sinovi i unuci su na to slistili još ponešto, svom carstvu pripojili zemlju sve do juga Kine, srušili Bagdad, teško uzdrмали Otomansko carstvo i islamsku civilizaciju, demolirali Poljsku i doprli do Beča, i eto kakva vremena, da snevate, a on, Džingis-Kan ili "vaseljenski vladar", sa svojih šest Mongolki, koje su mu rađale decu iz godine u godinu, i sa svim ostalim ženama koje je, kao razuman muškarac oženio, kćerkama mnogih stranih vladara koji su se, iz razumnog opreza, podvrgli njegovoj vladavini, zatim s jatima devojaka koje su mu privođene, jer, kao što istoričari znaju, pljačka neprijateljske teritorije je počinjala tek po dozvoli Kana

ili njegovih generala, i tokom pljačke svi su imali ista prava, jednako starešina, jednako običan vojnik, ali samo uz jedan jedini izuzetak: sve najzgodnije mlade žene morale su biti najpre izručene vasseljskom vladaru koji je želeo da lično, bez posrednika, sprovedi svoju politiku razmnožavanja, odbijajući čak i da deli svoje žene s drugima, i to ne iz straha od, recimo, sifilisa za koji se nije ni znalo, niti ga je bilo u Evroaziji dok ga neku stotinu godinu kasnije mornari, nabasavši na Ameriku, nisu doneli i raširili kao da je kukuruz, krompir ili kafa,

i danas, po genetskim rezultatima, slobodno možemo ustvrditi da je svoju politiku prilično uspešno sprovodio, i verovatno više od politike, budući da u *Tajnoj istoriji Mongola*, na koju sam se već pozvao, nalazimo i priču o tome kako su se Kanovi oficiri, u pazuzi, sastali i raspravljali o tome šta je najveće uživanje u životu, i složili se da je to lov sa sokolima, a onda je njihov vojskovođa izneo svoje najdublje uverenje da najveća naslada nije sa sokolima nego kad porazite svoje neprijatelje, naterate ih da dođu pred vas i kleknu, oduzmete im sve njihovo blago i gledate kako se njima najdraži kupaju u suzama i na kraju zajašete njihove konje, njihove žene, njihove kćeri, i sad kad to znate, šta da kažemo, da je on bio bandit sa stadima dece, i neka jeste, da je sve ovo što sam vam predočio kao poučan primer na osnovama nestabilnim bez obzira na vrhunske i naučno izvedene potvrde i zaključke o genetskom pečatu tog bandita čiji žig u vidu Y hromozoma traje, u sve većem broju primeraka, do danas i u čiji će se moćni zamah zaroniti još dublje kad arheološke ekspedicije konačno otkriju mesto gde je sahranjen njegov nosilac, pošto je, oprezan kako je već stvoren, intuitivno naložio, po analima, da dve hiljade ljudi, zakletih na ćutnju, koji će ga, u veličanstvenom pogrebu, pokopati na nepoznatoj lokaciji, budu potom masakrirani, i da osam stotina vojnika čiji je bio zadatak da to izvrše budu potom pobijeni, i da tako bude sačuvana tajna njegove grobnice u koju je prikladno sahranjeno četrdeset živih devica, "mesecolikih", i četrdeset živih konja od najboljih iz njegovih štala, tek da mu se konji i device nađu za posmrtnu nasladu, i tako znamo da bandit ostaje bandit i kad je mrtav,

a arheolozi će ga, nadaju se, ipak naći, makar po njištanju i uzdasima i glasnom šumu njegovog posthumnog uživanja, možda u severoistočnoj Mongoliji, kraju gde je rođen, i tad će slučaj biti zatvoren a novi otvoren, jer možete biti uvereni da bi američko ministarstvo odbrane dušu dalo da, dokopavši se Kanovih ostataka i direktnom analizom njegove DNK, kloniranjem dobije ne tamo neku armiju ovaca, već armiju savršenih ratnika, od kojih je svaki nekad, u jednom jedinom, osvojio veći deo sveta, pa onda recite da je moj primer, preuzet iz populacione genetike, discipline u povelju, ali sa odličnim perspektivama, hajde ne pravite se fini, recite izmišljotina,

e nažalost ili na sreću nije, nego nas upućuje,

premda, naravno, da bi bilo zgodno, ne poričem, da svi muškarci u ovoj zemlji, svi, svi, da, budimo, sabračo, demokrate, svi bez izuzetka, a naročito u ovom narodu, krhkom i senzibilnom, našem narodu, ovom našem sabornom narodu, čiji najveći praznik je sveti saborni duh, narodu napaćenom i ispaćenom, proređenom kao raščijano platno, prosejanom kroz gusto sito i rešeto, svi muškarci, ili većina, budu džingis-kanovi, ali to nije nužno, ni najmanje... ne, ne, nije potrebno, kako me opominje nečiji glasni šapat s moje leve strane, glas nekog od vas na čijim licima u polumraku nazirem opominjuće

osmehe, koji kao da su kiseli, ali mora da grešim, bolje da grešim zbog svega što nas čeka i još vreba, jer pre bi taj smešak mogao da bude i morao da bude izraz od odbleska višnjeg prosvetljenja, od naše unutrašnje svetlosti, odbleska sjajnijeg od svih žižaka koji nas okružuju u ovom hangaru, od hiljada plamena voštanica, jedine spoljašnje energije koja nam na ovom zabačenom, pustom mestu, u nedodžiji, pruža svetlo u nedostatku valjanog električnog agregata, ili radi štednje, ne znam tačno, svejedno, ne, ni to, *dovoljan je jedan*, kako je dobacio tajanstveni glas s leve strane, čak ni jedan Džingis-Kan nam nije potreban, i neka se zbog moje tvrdnje ne gnevi taj brzopleti vaš glas, niti jedan jedini, budući da bismo mogli biti zadovoljni i rešili se kužne etape u koju smo, bez svog greha, da kažem, progonjeni nečastivim silama, neočekivano zalutali tokom istorije, u poslednji od poslednjih samrtnih trenutaka pobegli iz njenog ćorsokaka već time što bismo iz primera mongolskog vojskovođe, savršenog ratnika nad ratnicima i vladara univerzuma nad svim ostalim prestolima, krunama i vladarima, da i bandita, izvukli dragocenu pouku koja potkrepljuje osnovnu ideju po kojoj je neprirodan blud i neoprostivo rasipništvo u stanju u koje smo strovaljeni, ponovo ističem, bez svoje krivice, osim minimalne i nehodične, jer ne vidimo ono što vidimo, da prosipamo seme po zgaristima i razvejavamo nerođeno potomstvo u vetar, umesto da ga racionalno i s ljubavlju polažemo u žarkim danima plodnosti u matice rodilje, onako kako kojoj dođe red, i to organizovano, uvećavajući broj dobro plasiranih ejakulacija, bez razvrata, jer naše žene nisu ni Kanov ni naš plen, već su one kćeri jerusalimske za koje harem nije nikakav *haram* ili prokletstvo, i da se tako opet rojimo i hranimo medom u znalački ustrojenoj i ekonomski sredenoj haremskoj zajednici, oslobođenoj sebičluka, deleći obilje sa svima, ne zabranjujući nikom da uđe u naše intimne odaje i bude opslužen na svačiju radost, raskrstivši sa zaostalom i prevaziđenom institucijom evnuha čuvara, raskrstivši i sa predrasudama da bi to bilo istorijsko, civilizacijsko i duhovno nazadovanje, pa i ne pitajući se sa srdžbom kako bi uopšte obraćanje staroj veri naših predaka moglo biti proglašeno za primitivizam i atavizam, za antikulturnu regresiju, pa i za nihilizam i slične budalaštine koje izvikuju jalovi intelektualci i ustrojeni moralističari iz potajne mržnje na svet i njegovu lepotu i raznolikost u izboru sredstava za opstanak, a u koje, složićemo se, ne spadaju više konji, kao u slučaju mongolske jahačke istorije, pa zato, što se nas tiče, moja zamisao ne seže tako daleko nego se zadržava kod žena kao najnormalnijeg rešenja, jer se ne bih usudio da izjavim da su konji adekvatne haremske životinje, sem tu i tamo neke kobile i zavisno od ukusa pojedinaca koji bi da vernije slede veliki mongolski uzor, sigurnosti radi da željeni učinak ne omaši ukoliko se primera ne držimo striktno, mada će se time otvoriti pitanje da li su kentauri, poreklom od konja i ljudi, integralni deo našeg naroda, izrazito čovekolikog, ili su tek konjoliki izrodi kakvih je tušta i tma na Balkanu među Južnim Slovenima, neka paralelna bića, zabludele duše antike, i u stvari uljezi, srpski konji ili, više, konjosrbi, koji bi da nas prevedu žedne preko vode, potamane, prometnu u nešto drugo nego što jesmo, u varvare, demone, čudovišta, da srboliko konjstvo postane jedina naša suština, ali i ako iskrсне, taj problemčić ćemo srediti dok pucnemo prstima, samlećemo ga u kobasice od konjskog mesa, i tako izvesno dopustivo zastranjenje pretvoriti u priličnu zalihu ukusne i snažne prehrane o kojoj već sad moramo da mislimo s obzirom na predviđeno narodno omasovljenje,

ukoliko ipak, odbivši moj smer, nećete da se narodna loza ugasi, nego držite do razmnožavanja, makar upola koliko je do njega držao Timaćin, pre trideset i četiri kolena, dok je ustoličavao, recimo, partnerstvo u oplodnji, shvatajući ga kao najizgrađeniju prečicu, u svoje vreme, do jedino valjanog svetskog partnerstva za mir, a koje bismo mogli da ocenimo kao podvig, ali u lagodnijim uslovima, sa dvadeset puta manjim brojem zemaljskih žitelja, što me podseća da i mi svoj podvig kontrolišemo, da se plodimo i pritom ne preterujemo, tek da se držimo mere blagoslovene koja nije bezbožnička i veštačka, kao što mi izgleda da je projekat u mom Institutu, o čemu, razumete, istrajno ćutim, takav, protiv Boga i pravoslavja, a začutaću i o svemu ostalom, jer

danas, na ravnoj gori Rtnju, ako pravo pogađam, kad slavimo Spasovdan, kad se beru jestive, lekovite i čarobne trave radi vradžbina i bjanja, kad previjamo rane i ublažavamo raspinjanja, kad kosmičke sile šalju svoja poslanstva da na ovom planinskom stolu večeraju s nama i piju, uz zdravice za dug život i umnožene naraštaje, iz istih čaša zagrejanih među kolenima, ćutaću i moliti da ste me čuli, želeti da i mi skinemo urok kojim smo zamađijani, odričući se malo, tek ovalicko, dobijajući mnogo, jer nam to i vera preporučuje, jer koliko god davali, više nam ostaje, i jer odustavši od jednog propisa, potvrdićemo istinitost celog zakona vere, okanuvši se jedne žene, primićemo ih u zagrljaj sve, i takvo neka bude pravilo i, uz njega, još i pravilo o higijeni bez propusta da oni u čijem smo vlasništvu ne dolaze na svet kljasti ili čak mrtvi još za života, zaprljani kalom u koji smo mi zagazili, u stopu za Kolumbovim mornarima, i zato, po pravilima, vodimo računa o tome dok uzimamo od njih kojih još nema, a biće ih kako to jamči čudotvorni Y hromozom i ako odobrite, ako pristanete uz mene, ako udarite saborni pečat da se moja molba, e, molba, evo je, tako je, sad mi dođe najbolja reč na usta, ni lek, ni predlog, pa ni sugestija, već molba hitno razmotri i prihvati, molba kao vizija, kao što je molitva meditacija, kao vizija starija od mene i od nas, vizija podjednako iz prošlosti i budućnosti, predačka i potomačka, ukratko spasovdanska, uz koju moramo da plaćemo i da se radujemo, a vi da govorite, ja da ćutim,

i ako sam možebiti suviše hitao,

leteći preko reči i ispuštajući ih, da vam bez okolišenja saopštim, ovde, na planini, takoreći pod nebom, ali na drugom ili trećem spratu ispod tla, u pećinskom hangaru našeg ratnog vazduhoplovstva koje nas je, dajući sve od sebe, besprekorno dovezlo kao svoje najtajnije oružje na vrh ove skrovite gore a potom liftovima spustilo u dubine zemlje, za šta sam, evo, i njemu, kao i ostalim armijskim rodovima, uzvratio lepim, zar ne, uzvratilo dobrim kojim će, podrže li me, kao nadoknadu od mene dobiti popunu i osveženje vojnih redova zbog čije sve evidentnije proređenosti kukaju u svakoj zgodi i u svojim poverljivim biltenima, čiji sam i ja pretplatnik, upozoravaju da su velike sile sve bliže grobnici Savršenog ratnika, a time i da se domognu njegove DNK iz koje će slediti ono što već možete dočarati sebi kao mračnu sliku, kao svet bez takvih poput nas, čime će svet izgubiti mnogo, više od nas, ali i mi ne manje, pa pred tim prizorom bio bih doista, tek tad, blesav, konjina jedna, idiot daleko od pameti koliko zemlja od neba, i nalupan mokrom krpom da sam okolišio, i da okolišim,

da vam iznesem zrnice svoje skromne vizije o izlazu, jedinom i jedinstvenom, na koji bismo morali da krenemo hoćemo li da odškrinemo zabravljene vratnice, ili pre slavo-

luk, ili portal, portal idućih dana i noći koje bismo da doživimo, jer je buduće u prošlom, a prošlo u budućem, i najmasovnija ljubav je večita snaga i garancija oporavka kad smo u hropcu vremena i dogorelo nam je do nokata,

oprostite, molio bih, za sve praštajte,

i valjda je razumljivo da, počašćen pozivom da budem među vama, najistaknutijim, najodličnijim, nisam mogao drugačije nego u jednom dahu, i da ću vas čekati šta ćete reći na moje, čekaću makar i dok ne svane, a i da je po meni ne bismo se nikud razilazili, pošto razlog zašto smo se sastali vapi do neba, a ovo je gluvo još od velikog praska, ili sedi na ušima, kao da Bog nije više s nama, pa je na vas sve i na mene zaboravio,

i dok ne zaslužimo iskupljenje, dok se stvar ne reši da ne mrdamo, i da budemo ovde, skapavajući, na gotovs, ukočenih kostiju, zamrznuti, kao živi zakopani u grobu svetog spasenja.

*

Napomena

Prvo: Ovo izlaganje, u pisanom obliku, dobio sam od anonimnog pošiljaoca koji je, uz njega, dopisao tek kratko, rekao bih, da nisam dobroćudne naravi, uvredljivo objašnjenje, ali bez ikakve sumnje nametljivo i pakosno, da apsolutno zna da meni ovakva nastojanja, tobože, leže na srcu. Pomišljam da bi to mogla biti jedna od mojih prijateljica, po imenu Ruža, s kojom sam svojevremeno raskinuo svaku vezu i koja otad, kad god joj se ukaže prilika, gleda da mi nekako naudi. Ali, naravno, ne mogu to da tvrdim bez rezerve.

Drugo: Po svemu sudeći, predlog da se organizujemo kao poligamno društvo nije naišao na odziv među neidentifikovanim sabornicima. Premda nema znaka da je bio izričito odbačen, nema nikakvog pokazatelja ni da se nešto u haremskom smislu menja u našoj stvarnosti. Ili sam ja slep, ili je promena suviše pritajena.

Treće: Bezimeni ekspert za genetičke studije bio je očigledno nespretn i uzbuđen, jer njegovo izlaganje, ako je dobijeni transkript dovoljno veran usmenoј reči, što moram da pretpostavim, ispalo je da je tek jedna jedina rečenica. Huh! Monstruozna rečenica, čije paragrafiranje potiče od mene, baš kao što je i čudovišna predlagačeva ideja o poligamiji, možemo misliti, kao narodnom spasu! Dobru nameru mu, ipak, ne bi trebalo odreći. Zbog tog sam sebi dozvolio da prilog brže-bolje obelodanim. Možda ćemo tako, na osnovu eventualnih reakcija, još nešto saznati o slučaju.

Četvrto: Za svaku predostrožnost, s obzirom na anonimnost pošiljke i umnožavanje svakojakih sekti u Srbiji, ne uvek bezopasnih, stvar sam istovremeno i uredno prijavio policiji koja je, po očekivanju, obećala saradnju, s tim da će odmah početi sa pročešljanjem terena, nevidljivim nadzorom i formiranjem liste sumnjivih... Ako je to ozbiljna služba i svoj posao bude radila predano i nepotkupljivo, računam da će doprineti da se preneto i da se prava stvar ne ugasi. *Sve za to.*